

beklemmend ook soms, zwaar dan van onuitsprekelijke verwachting....

Pauline bracht door haar intuïtieve oordeel, haar warm-enthousiast praten over al wat een domineesvrouw op een dorp kan zijn, Liesjes oogen aan het schitteren, en in haar vader een zachte en wijde beweging, een onverwachte berusting en vrede — ja, werkelijk, mijmerde hij, dat was een troost, zou nog veel goed kunnen maken.... En zoo kwamen ongezocht ook Paulines eigen toekomstplannen ter sprake. Zij ging er, met even blozen, wat schuchter op in. Meer en meer dacht zij er over, van gynaecologie haar bijzondere studie te maken en zich te vestigen als vrouwendokter. Niet waar? — zoo tastte zij naar instemming, vol goed vertrouwen blijkbaar; intusschen hun thee inschenkende met aandachtig fronsen der breede wenkbrauwen onder het glad blanke, nobel gewelfde voorhoofd; Huib kon er zijn blik niet van afwenden — niet waar, daar bestond toch nog echt behoefte aan, ook al was zij dan bij lange niet meer de eenige — och natuurlijk! Er zijn van die dingen, die een vrouw, een meisje, wanneer dat mogelijk gemaakt wordt, liever bespreekt met een andere vrouw dan met een man. Zoo hoopte zij tevens wat hulp en verlichting te kunnen brengen, ook dáár misschien, waar nog wel geen bepaalde ziekte-toestand of abnormaliteit bestond.... maar dan toch.... Zij bracht haar zin niet tot een eind, verwarde zich een weinig, dieper buigend intusschen om theewater op te schenken. En ook Liesje, aandachtig luisterend, bloosde vagelijk en keek naar haar nieuwe vriendin met zulk een bewonderende hunkering, een bijna onrustige weetgierigheid, dat Huib er zijn pas verworven vrede plotseling weêr door verstoord en in zijn borst een stille schrijning voelde, om het vele en niet te taxeeren goede, dat zijn moederlooze meisje had moeten ontberen — en waar toch hij, in zijn onverstand en werkverdieptheid, nooit genoeg aan had gedacht. Hij maakte zich scherpe verwijten, en, in zijn behoefte nog zooveel mogelijk te herstellen, zei plotseling met nerveusen aandrang: „Zeg Pauline.... weet je wat jij doen moest? Bij gelegenheid eens een poosje bij Liesje gaan logeeren, daarbuiten.... Het is er een heel mooi land, hoor! Veel bosschen en hei — niet waar, Lies?”

„Ja zeker, zeker! O maar wat zou dát dol zijn!” En 't meisje, verrukt, hief haar donkere hoofd en keek extatisch-stralend naar 't ernstig studente-gezichtje tegenover haar.

Weer een oogenblik verward scheen Pauline Hermans. „Wat zegt u?O.... Ja, heel graag misschien, als dat zou te schikken zijn.... Ik houd veel van buiten, ik ben er in opgegroeid.... Alles is er anders, de menschen ook....” Ze zei het wat haperend, met een wegvlietenden blik, een bijna onmerkbaar zwaarmoedig lachje. En er volgde weer een poosje van zwijgen, waarin het scheen of ieder met zijn eigen gedachten bezig was. Maar juist het tegendeel was waar, er gebeurde iets heerlijks